EROARE DE UN GRAD

TUDOR NEGOIŢĂ

— Sînt oameni sau roboţi?

Bărbatul nu răspunse numaidecît, îşi frecă cu indexul rădăcina nasului, cu-n soi de furie, satisfăcut că scăpase de casca grea a costumului spaţial şi de mănuşi, şi mormăi:

— Dracu' ştie!

— Vreau să spun, sînt fiinţe vii, inteligente, sau o staţie de exploatare condusă de roboţi? insistă femeia în timp ce-l ajuta să iasă din costumul sofisticat.

— Nici mama n-ar putea răspunde la o asemenea întrebare dacă m-ar fi văzut în halul ăsta de „blindat"; arăt ca un butoi. „Costum de protecţie special"! O mizerie, dacă tipii voiau să-mi vină de hac, sînt sigur că ar fi făcut-o uşor! Spune-mi mai bine altceva! Am început să văd dublu sau ce? Mi s-a părut că alături de nava noastră mai e una.

— E încă una, într-adevăr. Generalul a catadicsit să vină cu ea.

— Generalul?! Aici? De cînd?

— Închipuieşte-ţi că e aici! A picat în timp ce erai în misiune, arată foarte nervos, aşteptîndu-te ne-a înghiţit cred deja un sfert din rezerva de cafea naturală pe care-o aveam la bord. De ce n-ai transmis nimic?

— Eu?! Voi n-aţi răspuns!... Înseamnă că... Da, ar fi trebuit să-mi dau seama, ne-au bruiat, au absorbit orice emisie radio în timp ce eram pe nava lor. Am timp să fac un duş?

— E din păcate obligatoriu.

— „Din păcate" crezi tu!

— Va trebui să stau şi eu în camera de „sterilizare", pentru că am venit în contact cu tine şi costumul ăsta. Mai prost e că, din motive de economie – nu bănuiam nesperata ocazie de-a avea contacte cu altă civilizaţie – seturile dezinfectante sînt limitate, nu ştim de cîte ori va mai fi necesar să mergi pe nava aceea. Vom intra în camera ecluză împreună, dragul meu. Evident, goi puşcă. Te sperie perspectiva?

— Pe mine? Presupun că n-ai să-i spui asta nevesti-mi.

— N-are de ce să se teamă, vom beneficia permanent de asistenţă.

— Cum?!

— Generalul nu mai rezistă să aştepte. Aşa că îţi vei prezenta raportul în

pielea goală; întins alături de mine pe patul de explorări medicale, bacteriene, microbiene etc. etc., cu ochii pe ecranul în care-ţi vei putea vedea şeful în mărime naturală.

— Presupun că video-comunicarea nu e reciprocă.

— M-au asigurat de asta, desigur. Şi, desigur, n-o cred. Dar în calitate de locotenent într-o misiune spaţială specială nu pot să nu execut ordinele.

— Hm! Da... Mai, e ceva de făcut aici?

— Să scoţi de pe tine ce-a mai rămas. Şi să treci dincolo, zise tînăra acum cu seriozitate. Începuse să-şi desfacă rapid costumul uşor de protecţie şi adăugă: nevestei tale scumpe n-am să-i spun nimic, fii liniştit, aud că-i de-o gelozie feroce.

— De unde ştii?

— Oh! Ia-o înainte! Rămîi în anticamera ecluzei, unde gîndeşte-te cum să-ţi începi cel mai original raport din cîte s-au prezentat probabil vreodată.

— Pot să constat că arăţi din ce în ce mai bine pe măsură ce te dezbraci? rîse bărbatul.

— Gîndeşte-te la raport. Cuvintele tale vor fi înregistrate şi aşteptate de milioane de oameni!

— Mă îndoiesc. Milioanele acelea de oameni cred că nu ştiu măcar de existenta noastră aici, necum de faptul că am luat contact cu altă civilizaţie, ascunsă pe partea umbrită a satelitului ăstuia nenorocit.

— Cum, populaţia planetei noastre să nu ştie încă?!

— Sînt sigur. Scopul venirii noastre aici fusese... În fine, să lăsăm asta. Eşti gata?

— ...După cum vezi! Ia-o înainte!

. . . . . .

Zăceau încă, răstigniţi pe paturile tari de investigaţii, aproape acoperiţi de un întreg harnaşament de fire, brăţări metalice detectoare, braţe mobile care li se plimbau pe corp, înghiţiseră o sumedenie de lichide cu gusturi mai mult decît îndoielnice, cînd ecranul de deasupra lor se lumină brusc. Imaginea camerei de zi a echipajului, răsturnată, lăsa impresia că se va prăbuşi peste ei în orice clipă. În ea se aflau trei bărbaţi: generalul, colonelul care condusese pînă acum expediţia şi încă un individ în costum de pilot spaţial, cu grad de maior, probabil cel care-l adusese pe general pînă aici. Îi vedeau şi ei în mod sigur, pentru că generalul începu cu o micuţă gafă:

— Văd că arăţi foarte bine, căpitane, aşa că am să intru direct în subiect:

ce intenţii au, de ce forţă dispun?

— Nu au intenţii agresive... Cel puţin aşa mi-au lăsat impresia. Nu mi-am dat seama de ce forţă dispun pentru că ar fi fost greu...

— Cum „ar fi fost greu”, trebuia să afli! Asta era doar scopul principal pentru care te ai dus acolo, aproape ţipă generalul pe un ton nevricos.

Căpitanul înghiţi un nod, nu fu nevoie să mai privească spre femeia de lîngă el pentru a-i surprinde surîsul ironic, simţi o subită stare psihică deosebită, accentuată de medicamentele administrate, care provoacă după cum ştiţi..

— Bine, bine, şi?! făcu nerăbdător generalul.

— Ar reuşi, presupun, să se exprime mai clar printr-un raport metodic, obişnuit, înşirînd cronologic ce a înregistrat din clipa în care a pătruns pe nava străină şi...

— De acord! Raportează, căpitane! Dar fără amănunte, acceptă generalul.

— Ei, bine, sînt deci şase nave. Micronave de fapt.

— Asta ştim! Le-am văzut şi noi! izbucni generalul

— Eu am pătruns în cea mai apropiata, pe care am numit-o „Numărul unu”. Pătrundere prin absorbţie, m-am simţit atras, m-am trezit dintr-o dată dincolo de peretele exterior... în ceva ce semăna a cameră-ecluză ori de investigare a mea. Am rămas puţin acolo... Apoi... pereţii absolut cenuşii.... ai interiorului acela sferic au început să se deformeze. Podeaua s-a mişcat încet apoi mai repede, am trecut... ăsta e cuvîntul, prin alţi pereţi... N-au uşi! Ori dispun de un sistem pe care nu-l înţeleg. Am ajuns în altă încăpere, ovoidală, unde am fost depus, aproape de centru. Indicatoarele aparatajului de pe costumul meu...

— Dă-le-ncolo de indicatoare! I-ai văzut? Cum arată, sînt mari, mici? se zbîrli iarăşi agasat generalul.

— Nu am zărit decît nişte mogîldeţe... 12 mogîldeţe dispuse în semicerc, în faţa mea, cu contur absolut neprecizabil, variabil, mai corect zis. La fel de cenuşii ca întreg interiorul. Au, apărut... tot trecînd prin pereţi. Înălţimea, sub jumătate din talia mea. S-ar putea să fi fost îmbrăcaţi în costume de protecţie şi ei. Limbajul, identic cu cei folosit în emisia radio prin care am fost invitaţi să-i vizităm pe navă. Cuvintele aveau un timbru metalic, străin, dar inteligibil; ne vorbesc perfect limba, par foarte inteligenţi, pretind că au urmărit de mult emisiunile T.V. şi radio ale noastre, că...

— De mult? De cînd sînt aici?

— Nu mi-au precizat.

— Foarte rău! se indignă generalul. Căpitane, înţelege că peste foarte puţin timp trebuie să prezint un raport codificat Centrului! Că nu mă interesează cum trec mogîldeţele dumitale prin pereţi şi că sînt cenuşii, ori roz-bombon, ci **scopurile** lor, pericolul pe care îl prezintă, dacă au mai luat contact cu... Ştii la cine mă gîndesc din lumea noastră, în ce stadiu sînt cu acele tratative...

— Nu! Sînt, se pare, prima fiinţă umană cu care au intrat în legătură directă.

— Ah, asta a bine! făcu mai liniştit generalul.

— Chiar prima fiinţă înzestrată cu raţiune cu care au reuşit să ia contact de cînd au plecat de pe planeta lor – Alizar, parcă au numit-o – aflată la mii de ani lumină.

— Mii de ani lumină?!

— Da. Dispun de mijloace de parcurgere a spaţiului ori timpului – n-am înţeles asta prea bine, deşi au încercat să-mi explice – cu totul necunoscute nouă. Au străbătut distante fantastice, au asolizat pe planete din sisteme solare diferite, fără a găsi, însă, pînă la noi, nicăieri, fiinţe cu care să poată comunica.

— Interesant! îndrăzni să intervină colonelul.

— Interesant pe naiba! bombăni generalul. Dragul meu căpitan. Pricepe o dată că tot ce spui, tot ce ne-ai îndrugat pînă acum sînt fleacuri, povesti pentru copii! Scopul! Care e scopul acestei expediţii a lor?! Cum de au ajuns aici? De ce tocmai aici? Ce urmăresc?

— Afirmă că au ajuns aici absolut întîmplător. Vizau un alt punct spaţial, au comis o eroare de un grad, au ieşit din hiperspaţiu sau aşa ceva într-un loc unde au detectat emisii radio, ale noastre, şi...

— Aşa pretind ei!? Hm! Nu cred nici mort, zise generalul.

— În ce priveşte scopul, par să urmărească realizarea unor schimburi.

— Comerciale, desigur!

— Nu. Comerciale nu, ci cultural-ştiinţifice.

— Ha! Le-ai spus ce le-am, putea vinde? Adică nu, mai bine, sper că nu le-ai spus!

— Nu-i interesează deloc bogăţiile solului nostru. Pretind că toate aceste bogăţii sînt nimicuri, în comparaţie cu cele spirituale, ştiinţifice, culturale, care... „pot fi transportate mai uşor şi sînt valabile oriunde”.

— Ce fel de „bogăţii spirituale, ştiinţifice”, căpitane? Adică ce? De nivelul armamentului de care dispunem s-au interesat ori nu?

— V-am raportat că nu sînt agresivi. Şi mai exact spus, afirmă că sînt o civilizaţie care nu cunoaşte războiul.

— Nu cunoaşte ce?

— Războiul.

— Imposibil! Îţi dai seama ce vorbeşti?!

— E posibil, pentru că m-au întrebat o sumedenie de lucruri pe această temă, arătau total nedumeriţi...

— Şi te-ai lăsat păcălit! Le-ai vorbit de nivelul armamentului nostru! explodă generalul

— Nu era necesar pentru că îl cunoşteau. Mi-au proiectat imagini înregistrate ce ei, unele după emisiunile noastre de televiziune...

— Ah! exclamă generalul care păru că s-a ars cu noua ţigare pe care tocmai şi-o aprinsese. Am spus întotdeauna că televiziunea e o calamitate. Că transmite ce nu trebuie. Poftim! Să-mi faci un raport scris separat cu chestiunea asta, e primul aspect cu adevărat interesant pe care mi-l raportezi. Mai departe!

— Înregistraseră însă, nu ştiu cum, dar au înregistrări făcute în poligoanele noastre ultrasecrete. Nu numai imagini exterioare, explozii nucleare, dar şi imagini din unele laboratoare...

— Şi mai susţii că nu-i interesează războiul?!

— Am spus că nu-l cunoşteau, dar vor să afle, să priceapă „de ce cheltuim atîta energie psihica pentru a o transforma în energie destructivă". Asta i-a uimii, pur şi simplu, a trebuit să le fac un istoric asupra evoluţiei armamentului de la arcul cu săgeţi şi epoca sclavagistă...

— Ia ascultă! Ce-i cu „epoca sclavagistă?! Ce te-oi fi apucai să le spui?!

— Voiau să înţeleagă de ce, cum a apărut prima dată războiul, la ce a servit. Le-am explicat că a pornit de la lipsa de hrană, de la mijloacele tehnice primitive... N-au priceput. Li se părea paradoxal ca atunci cînd nu ai mijloace suficiente, să creezi unele care să distrugă şi puţinul care e, dar mai ales fiinţe inteligente, adică o sursă „inepuizabil creatoare", după expresia lor.

— Sînt tîmpiţi! conchise generalul

— Am încercat apoi să le motivez faptul că sclavii, lucrînd în locul altora, îi lăsau pe ceilalţi să gîndească, epoca însemnînd în fond un progres faţă de cea primitivă.

— Nici asta n-au înţeles! rînji superior generalul.

— Deloc! Cîţiva mai ales – trebuie să vă spun că, după fiecare răspuns al meu, ţineau un fel de sfat, înainte de a-mi pune altă întrebare ori de a-mi explica ceva ce eu nu pricepeam –, ei, bine, cîţiva dintre ei se arătau total neînţelegători, m-au sucit în fel şi chip cu întrebări de genul: „Cine putea şti că cei ce erau sclavi, deci condamnaţi la o muncă rudimentară, n-ar fi

putut gîndi mai bine decît cei ce nu făceau decît să gîndească?”

— Aha, aha! Eşti sigur că nu au luat contact cu alţii înainte de-a te întîlni? îşi miji ochii bănuitor generalul.

— După cît se arătau de interesaţi şi de nedumeriţi, nu-mi vine să cred. V-am raportat că se sfătuiau înainte de-a vorbi. Se pare că-i la ei un fel de obicei, ori mai mult decît atît, au un spirit colectivist foarte dezvoltat. Evoluţia civilizaţiei lor pare să se fi făcut pe bază de cooperare şi disciplină. Sînt lipsiţi, pretind, de orice formă de individualism, le sînt străine noţiunile de agresivitate, dominaţie, subjugare.

— E clar, mîrîi generalul. Aşa ceva nu se poate. Te-au păcălit, căpitane? ca pe-un copil! Şi, în mod sigur, au luat legătura deja cu ştiu eu cine! Te-au contaminat, psihic, degeaba stai în camera aia. Te-au molipsit grav, nu prin microbi sau bacterii necunoscute nouă, ci prin ceva foarte cunoscut, dar... Te pomeneşti că nici şefi pretind că nu au! hohoti deodată generalul, aparent amuzat.

— N-au! recunoscu stingherit căpitanul, ca şi cum s-ar fi făcut întrucîtva vinovat de asta. Nu-mi pot însă imagina să fi jucat un teatru atît de reuşit, prea nu ştiau multe despre noi, nu pricepeau nici măcar cum de există bărbaţi şi femei.

— Ce spui, ce spui?

— Da. Au un singur sex...

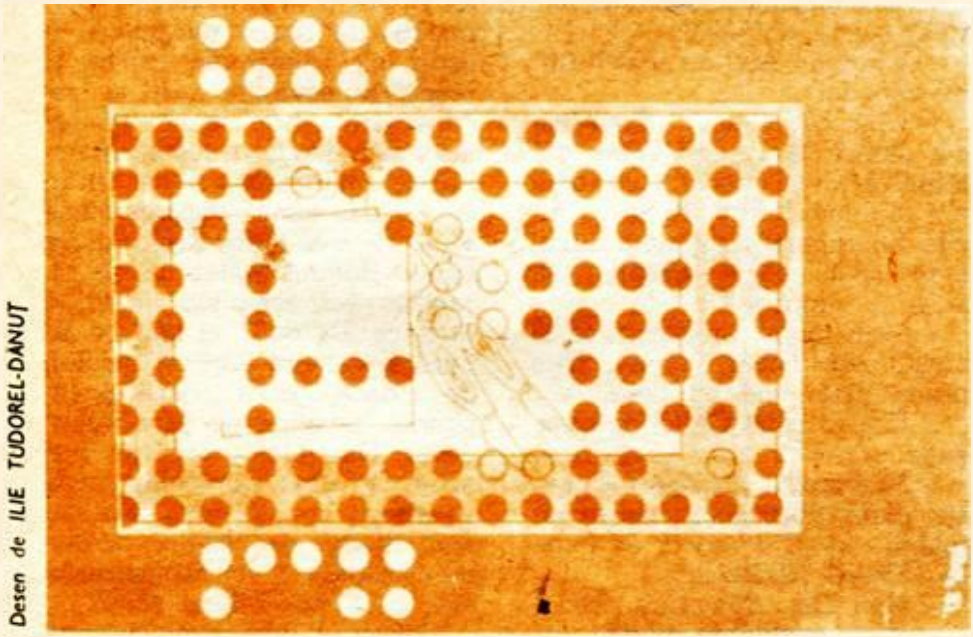

Desen de ILIE TUDOREL-DANUT

— Nu se poate! Vezi că te-au minţit? rîse îngăduitor generalul.

— Dacă-mi permiteţi, interveni pentru prima dată în discuţie maiorul pilot. De putut se poate, chiar pe planeta noastră există, la fiinţe, ce-i drept inferioare, posibilitatea de a se înmulţi în anumite situaţii... Partenogeneze se cheamă...

— Un singur sex?! N-au deci femei? Deloc, deloc? nu-i veni să creadă generalului.

— Dar asta explică... vreau să spun, reluă doct maiorul, ar putea fi o explicaţie a lipsei de conflicte, femeile astea ştiţi că sînt întotdeauna... Hm! se opri el, amintindu-şi de prezenţa tinerei locotenent care asista la discuţia tor.

— Ce tot vorbeşti, omule?! răbufni colonelul. Hai, fără femei, treacă-meargă! Dar fără şefi? Cum să existe o civilizaţie, o cultură planetară, fără şefi? Îţi dai seama ce susţii?

— Dacă-mi permiteţi, încercă să se facă înţeles căpitanul. N-am spus, adică ei nu mi-au spus că nu ar avea femei. De înmulţit se înmulţesc, mai corect ar fi zis că nu există, nu au bărbaţi.

— Avem deci de-a face cu o civilizaţie de muieri?! susură batjocoritor generalul.

— Cu o civilizaţie unisexuată, cum pare a fi întreaga lor lume vie pe care au cunoscut-o pînă să dea de noi.

— Uimitor! observă maiorul. Să fie atît de avansaţi, dar... Ştiţi, teoriile noastre susţin că prin combinarea a două sexe se realizează un program mai rapid, transmiţîndu-se calităţile înaintaşilor şi...

— Şi defectele, au constatat ei, pufni în rîs căpitanul. Consideră chiar că mai degrabă defectele se transmit, aşa îşi explică şi „lumea noastră de coşmar” războaiele şi celelalte.

— Eu trebuie să-mi pregătesc raportul! le tăie vorba generalul. Am fost trimis aici pentru că Centrul are încredere în mine. Trebuie să le dau date precise. E vorba aşadar de o civilizaţie de muieri, care se pretinde neagresivă, dar care dispune de mijloace tehnico-ştiinţifice ofensive ori defensive pe care la primul contact nu le-ai putut detecta.

— Şi care pot fi teribile, şopti colonelul, avînd în vedere raportul cunoscut dintre mijloacele de transport şi cele de distrugere. Cunoaşteţi teoria aceea care...

— Da, da, întrerupse preocupat generalul. Ar mai fi de adăugat la raport, îşi aminti el, chestia cu spionajul lor ştiinţific şi rolul nefast al mijloacelor noastre de comunicare în masă, cît şi propaganda „colectivistă” la care căpitanul nostru nu a fost în stare să riposteze.

— Ba nu! tresări bărbatul gol de pe masa de investigare. Am încercat să le explic foarte argumentat rolul competiţiei în progresul uman, am demonstrat chiar importanţa spiritului competitiv în luptele politice, în războaiele care sînt regeneratoare de energii, care elimină ceea ce este balast în...

— Şi? I-ai convins?

— Nu prea, recunoscu pierit căpitanul. Au părut să înţeleagă spiritul competitiv... cel mult în sport.

— Limpede, ai fost depăşit, se ridică în picioare generalul. Eu plec să concep raportul, următorul contact cu ele ai să-l realizezi dumneata, colonele! Ah, femeile astea blestemate! Uite ce-mi trebuia înainte de pensionare!

. . . . . .

Femeia fuma gînditoare cu ochii fixaţi pe ecranul ce aducea în cabina strîmtă imaginea vastului cîmp arid. Cele şase micronave străine se găseau la locul lor, dispuse în cerc, exact în aceeaşi formaţie, nici o mişcare nu tulbura atmosfera aceea straniu de pustie, rezultată parcă în urma unui apocaliptic război nuclear.

Generalul simţi o clipă că ia foc – nici nu-i ceruse permisiunea să fumeze creatura.

— Unde-s ceilalţi?

— Vă raportez, căpitanul a plecat iarăşi pe „Nava unu”.

— Ce-ai spus?! Cum a plecat? El?! Unde-i colonelul?

— În cabina din dreapta. Indisponibil.

— Cum indisponibil?! izbucni într-un strigăt generalul.

— Suferă groaznic, surîse tînăra locotenent. O diaree care s-a declanşat subit. Probabil a mîncat ceva alterat, schiţă femeia un gest vag cu ţigara.

— Canalia, scrîşni generalul. Canalia! Şi căpitanul a plecat din ordinul cui?

— Colonelul s-a văzut obligat, ne-a precizat asta, să-l trimită. „Blestematele muieri” de pe „Nava unu” au solicitat o întrevedere urgentă. Eraţi ocupat cu raportul în cabina de emisie şi nu ar fi fost bine să răspundem cu un refuz mesagerelor acelei lumi.

— Şi maiorul? Maiorul meu unde e?

— Imediat ce a survenit indisponibilitatea colonelului, maiorul şi-a amintit că unul din aparatele de control ale navei cu care aţi venit dădea semne de nervozitate. A mers pe navă şi mi-a comunicat adineauri că are

de reparat ceva important, pentru ca drumul dumneavoastră de întoarcere să fie sigur.

— Aha! Şi sîntem deci... singuri aici? realiză generalul.

— Ca Adam şi Eva în rai, schiţă un zîmbet femeia.

Îşi bătea cumva joc de el? Ea putea să arate a Evă, chiar aşa, în costumul spaţial. N-arăta de fapt rău deloc lighioana, nici fără costum, el însă... Se simţi dintr-o dată stingher în faţa acestei femei pe care o văzuse dezbrăcată, care-i fuma cu nonşalanţă ţigările şi care nu-l învrednicea măcar cu o privire.

— Mda! Şi? S-a mai întîmplat ceva?

— Legătura radio s-a întrerupt iarăşi imediat ce a pătruns pe navă. Scurt timp după aceea, cinci minibărci zburătoare au ţîşnit din „Nava unu" şi au fost absorbite de cele cinci micronave surori.

— Nu cumva se pregătesc de plecare?

— De asta mă tem, zise tînăra. Stinse ţigara cu gesturi mici, repezi, şi, fără să şi desprindă privirea de la ecran, adăugă: Dacă l-ar lua pe căpitan cu ei, mă rog, cu ele, ar fi scutit de praftoriţa care-l aşteaptă la întoarcere, nu?

— Îţi dai seama ce spui? Cum să-l ia, au înnebunit?!

— „Blestematele de femei" sînt imprevizibile, după cum ştiţi, spuse fără ton locotenentul. Va avea oricum prilejul să vadă cam cum arată o lume fără şefi.

— Şi dumneata?! Eşti contaminată! şuieră generalul.

— Credeţi? Atît de uşor? Atît de repede?

— Uită ce ai auzit! Povestea cu „lumea fără şefi"! N-am comunicat-o nici măcar Centrului, am să-ţi iau, la toţi am să vă iau cîte un raport scris, n-aţi auzit, n-aţi aflat măcar despre aşa ceva. E limpede?

— Nici nu-mi amintesc să fi auzit, zise linear femeia. Nu-i prima dată cînd uit ceva.

— Foarte bine! Ce fel de civilizaţie crezi că au?

— Mizerabilă, desigur. Cenuşie, plată, plictisitoare, nu tu un război, nu tu o ceartă de familie. Sînteţi căsătorit?

— Hm! Da... Mă-ntreb doar... cum or fi putînd să existe, aşa, fără ca totul să fie subordonat unei voinţe unice!

— N-am auzit.

— Nu eşti proastă, constată generalul, parcă nemulţumit însă de această constatare. Îţi poţi totuşi imagina măcar o asemenea lume?

— O voinţă unică există. Aţi auzit, se sfătuiesc permanent, înainte de a lua orice hotărîre. De-asta mă tem că pleacă. Din moment ce a mers fiecare pe nava lui... adică a ei... A, priviţi! Căpitanul! Se întoarce! Se întoarce!!

exclamă cu o lucire în ochi femeia şi generalul se întrebă cam ce relaţii erau între aceşti doi subalterni ai săi.

Într-adevăr, micul vehicul pe roţile lui uriaşe picase din „Nava unu”, o porni repede spre ei, se apropia cît de iute îi permitea terenul accidentat.

— El o fi?

— El e, surîse strîmb femeia.

— De unde ştii?

— Simt eu.

Argumentul era zdrobitor. Generalul se foi pe scaunul incomod, prea mic pentru volumul lui, şi avertiză văzînd că tînăra o pornise spre camera ecluză:

— Asigură-te! Nu deschizi uşa navei, pînă nu...

Femeia ieşise însă deja, uşa grea bufni în urma ei ca o înjurătură înăbuşită...

. . . . . .

Simţea că înnebuneşte. Nu se pricepea şi pace să stabilească legătura audio-vizuală cu camera tampon de investigaţii medicale, ori femeia avusese grijă s-o defecteze, fapt era ca cei doi stăteau de-o oră acolo, fără să poată lua nicicum legătura cu ei. Iar nemernicul de colonel şi prăpăditul de maior nu puteau fi scoşi nici morţi din cabina şi respectiv nava pe care se ascunseseră! Ordinele lui nu mai însemnau nimic, totul se bramburise înfiorător, acest prim contact cu lumea muierească se dovedise mai teribil decît putuse bănui. Poftim! Stătea ca un caraghios aici, aşteptînd stupid, în timp ce ăia doi... ei ştiu ce făceau în camera tampon, singuri, goi... dacă... dacă... dacă el, căpitanul, revenise pe navă într-adevăr. Dar dacă... dacă pe uşă, acum, în clipa următoare, avea să-şi facă apariţia una, una sau mai multe din fiinţele acelea monstruoase... venite, pătrunse aici, pe navă, cu ce scop?

Generalul simţi cum curentul care-i trecuse pe şira spinării se topea într-o senzaţie de bolboroseală în pîntece, îşi aminti că unicul grup sanitar al navei era ocupat de colonelul care se încuiase acolo.

Dumnezeule! Puteau să intre acum pe uşă! Puteau să intre, aveau să-l ia prizonier... într-un hal...

Uşa! Uşa, mînerul greu al uşii blindate se mişcă. Se mişcă încet, încet de tot, se va deschide, ar trebui s-o oprească, s-o blocheze, cu ce?

Şi uşa se deschide.

El e! Căpitanul! Şi ea! Ticăloasa asta de femeie! Ce spaimă, ce clipe de

groază au putut să-i creeze! Generalul simţi abia acum sudoarea care-l năpădise, îl fierseseră în suc propriu, hainele îi erau ude.

Apoi, înainte de a apuca să urle la ei, se petrecu ceva şi mai ciudat, din ecran izbucniră lumini, se auziră şuierături, privi o dată cu cei doi într-acolo. Din „Nava unu" văzu ţîşnind fulgere orbitoare ce loveau... loviseră... loviseră simultan navele, celelalte cinci micronave surori care dispăruseră complet, ca şi cînd n-ar fi fost acolo niciodată.

Le văzuse totuşi! Fulgerele acelea le atinseseră, numai după aceea... Ce armă putea fi? Tunurile cu laseri erau jucării pe lîngă aceste dezintegratoare... Dezintegratoare de materie, trebuie că erau, cumplite!... Şi era rîndul lor acum?

— De ce m-am temut! zise căpitanul, se întoarse spre femeia care se oprise, se sprijinea cu spatele de uşa camerei-ecluză, încremenise cu ochii închişi, puteai jura că murise în picioare.

— Ce... ce-a fost asta? articula cu greu generalul.

— De ce m-am temut, repetă căpitanul. Ar fi cazul să mă felicitaţi, argumentele mele privind superioritatea lumii noastre au fost deplin convingătoare, iar dilema ta nu mai există, se întoarse el spre tînăra femeie. Sînt oameni, nu roboţi, au învăţat răul mult prea repede, rîse el amărui.

— Ce zici?! Ne atacă?!

— Nu. Pe noi nu.

— Nu ne atacă? Eşti sigur? îngăimă generalul.

— N-am avea cum să ne apărăm, în orice caz. N-aţi văzut ce au? Puteţi face un raport pozitiv, mă asiguraseră că dispun de anihilatoare atît de puternice, dar nu-mi venea să cred.

— Ţi-am spus că nu sînt o lume paşnică!

— Erau!... Erau pînă azi, zîmbi straniu căpitanul. Aveau mijloace de distrugere, de aplatizare a terenurilor, dar nu se gîndiseră că le pot folosi astfel. S-au certat. Sfatul lor nu mai funcţiona deja, cînd am ajuns a doua oară pe „Nava unu". Cei mai mulţi, şapte dintre ei, au plecat pe navele lor. Cinci au rămas, am purtat tratative.

— Şi, şi?! Am ordin superior să obţinem neapărat oricare mijloace de război de care dispun! Cu orice preţ!

— Bănuiam! şopti căpitanul. Tratativele le-am purtat în acest sens. Ne vor da planurile anihilatoarelor.

— Chiar!? suspină fericit generalul.

— În schimbul...

— Ahahaha! A ce? Cam ce vor?

— În schimbul istoriei noastre planetare.

— A ce?!!

— A unei cărţi, un tratat complet de istorie planetară. Lumea conflictelor omniprezente, stimulative, a unei voinţe unice care să comande şi să dispună de tot... pare că i-a fascinat... pe cei cinci. Ceilalţi... celelalte, mai corect spus, au avut soarta pe care aţi văzut-o! Începutul e promiţător, nu-i aşa?

— Ne dau chiar... ne dau planurile anihilatoarelor în schimbul unei amărîte de cărţi de istorie? Stai, stai jos, maiorule, din clipa asta eşti avansat! Omule, ştii ce-ai făcut?

— Mă tem că da.

— Te temi? Şi dumneata şi ei vă tot temeţi! Să nu mai aud vorba asta! Nu vom mai avea să ne temem de nimeni şi de nimic! Stai, stai jos! E, e adevărat toi ce spui?

— Grozav de adevărat.

— Păpuşă scumpă, fă-ne, draga mea, o cafea! murmură relaxat generalul. Şi pregăteşte staţia de emisie! O carte? Un tratat, zece să ne trimită imediat, auzi, numaidecît să ne trimită Centrul! Le dăm, dacă-i interesează, o bibliotecă întreagă, toate bibliotecile, să le microfilmeze, să facă ce vor cu ele, dracu' să le ia! Căpitane, maiorule, vreau să spun, realizezi ce pas gigantic pentru viitoarea istorie a planetei noastre ai făcut?

— Şi a planetei lor! zise avansatul privind în urma femeii care ieşise.

— Exact! Şi a planetei tor! Numai că trebuie să ne grăbim! Să ne grăbim! Să facem anihilatoare gigantice, la nivel intercontinental, apoi interplanetar! La asta ne pricepem, fii convins! O să avem cele mai bune, cele mai eficiente anihilatoare, nu amărîtele noastre de rachete... Dă-ţi seama, dacă ne atacau! Dacă ne atacau, nu le puteam răspunde decît cu ce? Nava asta, în afara unei bicisnice rachete nucleare, nu are nimic! Nimic, nimic! Şi vrem să intrăm în contact cu alte civilizaţii! Maiorule, te fac colonel!

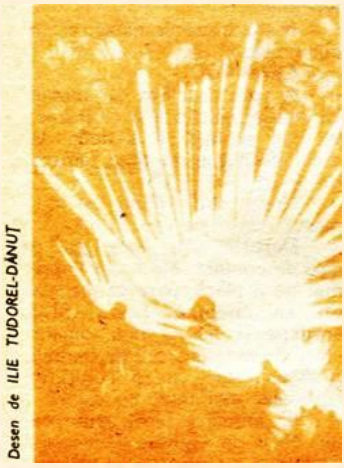
Desen de ILIE TUDOREL-DĂNUŢ

— Ce-i asta? murmură proaspătul colonel.

— Ce?

— Se-aude... Este... este semnalul de alarmă...

— Alarmă? Nu aud nimic!

— Ba da, este presemnalul de alarmă, piuitul acesta înseamnă că cineva... cineva a intrat în camera...

— În ce cameră?

Răspunsul nu mai era necesar. Zbîrnîitul puternic al alarmei fu însoţit de o imagine teribilă. Racheta lor, unica rachetă a navei, pornise lansată cu neîndemînare de cineva, dar îşi corectă traiectoria, se îndrepta acum direct spre unica navă străină care se mai zărea în pustiul dezolant.

— Nenorocita! strigă generalul.

În ultima clipă, racheta făcu un salt brusc, ocoli micronava străină, îşi urmă cursul, abia după vreo cincisprezece clipe lumina orbitoare a exploziei nucleare invada ecranul, făcîndu-l pe general să se prăbuşească în fotoliu.

— Scut protector! Ai văzut? Dispun de scut protector! Colonele, şi pe ăsta trebuie să punem mîna, neapărat! Adu-o încoace întîi pe ticăloasă! Adu-o aici, să vedem ce-a urmărit, de ce-a lansat racheta!

Ordinul venea deja tîrziu. Uşa se deschise. Mai palidă ca o moartă, femeia apăruse în cadrul ei, cu un surîs pe faţă care te îngheţa.

— N-a fost să fie, îngăimă ea. Nu au noroc.

— Ce-ai spus?!

— Am încercat să le dau o şansă,

— Ucigîndu-i?!

— O şansă pentru cei din Alizar! şopti trist femeia. Dar n-a fost să fie! Se vor întoarce acum... pe planeta lor şi vor face ce-au învăţat de la noi. E cumplit, nu credeţi? Să vii de la mii de ani lumină, căutînd „o altă lume raţională”, şi cînd în sfîrşit o găseşti, graţie unei erori de un grad, să înveţi de la acea „lume raţională”...

Colonelul apăruse nu se ştie cînd în uşa grupului sanitar, iar generalul decise scurt, întorcîndu-se spre el:

— Închide-o! Imediat! Pe asta, pe isterica asta, cine ştie ce ne mai poate face, tocmai acum, cînd sîntem pe punctul de-a obţine o întoarcere triumfală! Execută ordinul!

Ca electrizat, colonelul o prinse de cot pe femeie, o împinse în cabina din care tocmai ieşise, încuie, se întoarse spre general:

— E adevărat? Aţi vorbit de... o întoarcere triumfală?

— „Apel către cele două nave străine!” se auzi atunci în aparat o voce cu inflexiuni metalice. „Apel către cele două nave străine! De ce aţi încercat să ne distrugeţi? Răspundeţi, e foarte important să ştim! Repet: E foarte important să ştim!”

— Na! Acum ce să le zicem?! întrebă îngrozit generalul. Ce să le zicem?! O idee! Repede! Altfel se duc pe copcă tratativele, pierdem anihilatoarele promise!

— Colonele, ce facem?

— Oh, dar nimic mai simplu! Lăsaţi-mă pe mine! făcu grăbit colonelul, care nu mai suferea de diaree, se instală în faţa ecranului şi manevră cîteva butoane:

— Ai grijă ce faci! scînci generalul.

— „Apel către nava din Alizar! Apel către nava din Alizar! O eroare regretabilă, pentru care vă cerem infinite scuze. Unica femeie din echipaj a atins din eroare butonul declanşator. Am luat deja măsurile necesare, v-o punem la dispoziţie pe vinovată, dacă doriţi. Generalul nostru îşi exprimă sincerele sale regrete în legătură cu incidentul petrecut.” A fost bine?, se întoarse el spre general.

— Să sperăm! Scoate-o pe ticăloasă de-acolo, să nu se spînzure şi să n-avem ce le mai livra.

Colonelul se repezi să execute ordinul, căpitanul devenit colonel şopti preocupat.

— E ciudat.

— Ce?

— Vocea... E tot o voce metalică, dar alta. Vreau să spun. Nu e cea a Hotei – aşa zicea c-o cheamă –, ea preluase conducerea expediţiei, ea mi-a promis schimbul: istoria noastră contra anihilatoarelor lor.

— Am adus-o! făcu victorios colonelul, împingînd-o în faţă pe tînăra locotenent. N-aveam, din păcate, o pereche de cătuşe, dar...

— „Apel către cele două nave străine, se auzi aceeaşi voce. Vrem să nu facem o greşeală. Dintr-o eroare, aţi spus, aţi încercat să ne distrugeţi? Adică fără să vreţi?”

Generalul nu mai rezistă, apăsă pe clapa de contact, spuse cu morgă şi cu o dicţie perfectă:

— „Sînt generalul care conduce expediţia noastră. Puteţi avea deplină încredere în cuvîntul meu, în mod absolut sigur dintr-o eroare pe care o regretăm profund racheta noastră s-a îndreptat spre voi. Aş vrea să am cinstea de a vorbi personal cu şefa voastră. Vă rog foarte mult!”

Manevră clapeta pe recepţie, aşteptară îndelung, aceeaşi voce, care nu era a Hotei, rosti rar:

— „Am înţeles. Vom duce pe Alizar răspunsul vostru, Adio!”

— Cum? Care răspuns? Pleacă? strigă apucat de pandalii, generalul. Ia, ia legătura dumneata, colonele, cu idioatele astea, doar nu s-au şifonat! Cum să plece, s-au ţicnit?

Era însă tîrziu, o lumină albastră irupse deodată din corpul micronavei străine, care se ridică încet, urcă tot mai sus, dispăru apoi în cîteva secunde cu o viteză incredibilă din raza camerelor de luat vederi.

Năucit, generalul auzi în spatele său un hohot de rîs Locotenentul rîdea, cu o poftă ne bună.

— Aţi reuşit! strigă apoi femeia împungînd cu degetul spre general.

— Ce... ce am reuşit? se bîlbîi generalul.

— Să le spulberaţi orice speranţe! Au **dorit** să audă că voiam să-i distrugem, nu pricepeţi? pentru a nu duce pe Alizar molima noastră! Pe Hota au neutralizat-o, desigur. O civilizaţie, o cultură milenar paşnică nu poate fi anulată de primul contact cu nişte demenţi! Hota a fost un incident! O duc s-o judece împreună cu mesajul dumneavoastră politicos!

Se priviră năuciţi, neînţelegînd. Doar căpitanul întrebă cu un surîs:

— Chiar crezi că-i aşa?

Femeia nu răspunse imediat, se lăsă încet pe un scaun, îl privi lung şi murmură:

— Îmi place întotdeauna să sper.

— „Apel către nava bază, se auzi vocea maiorului. Am intrat în legătură cu Centrul.”

— Cee!? strigă generalul. Cine ţi-a permis? Ce-ai transmis, nefericitule?

— N-am transmis nimic, ei ne comunică...

— Ce?

— A fost descifrat. Un mesaj! Un mesaj dintr-o altă civilizaţie, vă daţi seama!? E a doua de care aflăm într-un timp uimitor de scurt.

— Unde sînt? Cum se numesc?

— Departe, dar vom găsi o cale de contact. Mesajul e imprimat pe o placă, pare că planeta lor se cheamă Terra. Sînt aproape la fel ca noi, uimitor chiar de asemănători, au bărbaţi şi femei, deci au şi conflicte, războaie, mai mult ca sigur!

— Ei, atunci e bine! spuse ca un oftat de uşurare generalul. Să intrăm neapărat şi cît mai repede în contact, vom avea ce învăţa unii de la alţii, în mod cert!